

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 czerwca 2023 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy M. P.

Protokolant: praktykant M. Ś.

po rozpoznaniu 23 czerwca 2023 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko K. K.

o zapłatę

oddala powództwo

Asesor sądowy M. P.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 505⁸ § 4 k.p.c. ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej

Żądanie powoda podlegało oddaleniu jako przedawnione.

Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c., Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, cywilnoprawne roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, a po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Stosownie do treści art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W myśl zaś art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Zgodnie z regulacją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018, poz. 1104, wejście w życie z 9 lipca 2018 r.), jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Z kolei stosownie do treści art. 5 ust. 4 ustawy roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Wprowadzona przez ustawodawcę zmiana przepisów nakłada obecnie na Sąd obowiązek uwzględnienia z urzędu upływu terminu przedawnienia w przypadku roszczeń skierowanych przeciwko konsumentom.

W niniejszej sprawie pozwanego uznać należy za konsumenta. Zgodnie z art. 22¹ k.c., za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Przesłanki te zostały zaś zrealizowane.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wywiezionym 4 sierpnia 2022 r. pozwem powód dochodzi roszczenia przeciwko pozwanemu posiadającemu status konsumenta z tytułu pożyczki udzielonej na podstawie umowy z 18 stycznia 2016 r., a termin przedawnienia dla tego typu żądania, jako związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą wynosi 3 lata. Ze względu na brak terminowej spłaty, powód wypowiedział pozwanemu umowę, kierując do niego w tym przedmiocie pismo z 10 kwietnia 2016 r., w którym domagał się spłaty pożyczki w ciągu 30 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. Stan wymagalności roszczenia powstał 12 maja 2016 r. i od tego też dnia biegł ww. termin przedawnienia.

Strona powodowa nie wykazała, aby bieg terminu przedawnienia został kiedykolwiek przerwany.

Zgodnie bowiem z art. 124 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (§ 1), a w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2).

Jak stanowi natomiast art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Tymczasem co prawda w przedmiocie niniejszej sprawy powód wywiódł do sądu przeciwko pozwanemu powództwo 24 czerwca 2016 r. i sprawa ta toczyła się przed tut. Sądem pod sygn. akt VII C 468/19 (VII Nc 763/18), jednakże z uwagi na brak aktualnego adresu pozwanego sprawa ta została zawieszona postanowieniem z 7 stycznia 2019 r., a następnie postanowieniem z 16 stycznia 2020 r., z uwagi na brak wniosku o jej podjęcie, umorzona. Z uwagi na powyższe, Sąd nie dokonał merytorycznego rozpoznania wcześniejszej sprawy, co tym samym nie pozbawiło powoda ponownego wytoczenia powództwa, co też zgodnie z prawem uczynił.

W art. 182 § 2 k.p.c., prawodawca wyraźnie jednak wskazał, iż w przypadku m.in. umorzenia postępowania po jego uprzednim zawieszeniu, wniesiony pozew nie wywołuje skutków, które ustawa wiąże z jego wniesieniem (czyli w szczególności nie prowadzi do przerwania biegu przedawnienia roszczenia).

W niniejszej sprawie skutkuje to tym, iż uprzednio wywieziony przez powoda pozew przeciwko pozwanemu o to samo roszczenie nie spowodował przerwania biegu przedawnienia roszczenia, które w tej sytuacji biegło licząc od dnia jego wymagalności tj. od 12 maja 2016 r.

Konsekwencją powyższego jest zaś to, że termin przedawnienia dla tego roszczenia upłynął zatem 31 grudnia 2019 r., a więc przed datą wytoczenia powództwa (4 sierpnia 2022 r.).

W sytuacji powoda nie sposób także uznać, aby względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c.

W myśl § 1 tego przepisu, w wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności.

Zgodnie z § 2 tej regulacji, korzystając z uprawnienia, o którym mowa w § 1, sąd powinien rozważyć w szczególności:

- 1) długość terminu przedawnienia;
- 2) długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia;
- 3) charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

W ocenie Sądu, żadne ze wskazanych powyżej przesłanek pozwalających na nieuwzględnienie upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego powodowi przeciwko pozwanemu w tej sprawie nie zachodzą, a powód w wywiedzionym ponownie pozwie takowych też nie naprowadził, mając przy tym świadomość tego, iż jego roszczenie może zostać uznane za przedawnione. Samo przytoczenie przez powoda w uzasadnieniu pozwu przepisów art. 117¹ § 1 i 2 k.c. czy art. 5 k.c., za ich zastosowaniem w żadnym razie nie przekonuje, a Sąd z urzędu przesłanek o których w tych regulacjach mowa z urzędu nie dostrzega.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

Asesor sądowy M. P.